

какъ знакове на неразвѣрзаемъ вѣчнѣжъ любовь и союзъ по между обручающа-тѣ ся. Тѣя прѣстене священникъ-тѣ тура вразъ престоль-тѣ за да ся освятѣтъ и за видимо удостовѣреніе въ това, чи Самъ Богъ освящава и благословява обручающа-тѣ ся.

Като ся върне изъ алтарь-тѣ, священникъ-тѣ подава на женихъ-тѣ и невѣстѣ-тѣ запалены свѣщи въ знакъ на духовнѣж-тѣ радость подобно и на това, чи побужденія-та на обручающа-тѣ ся за бракъ-тѣ сѣ най свѣтлы, чисты, и свободны отъ всекаквы предосудительны намѣренія.

Наченъвася священнодѣйствіе-то. Подирь обыкновенно-то първоначально на священнодѣйствіе-то священническо благословеніе, діаконъ-тѣ произноси за обручающа-тѣ ся ектеніѣж. Т. е. онъ приканува всички-тѣ (*) присѣтствуща да ся помолжтъ за взаимно обручающа-тѣ ся, и за това, дабы Господь испълни всички, яже къ ихъ спасенію, прошенія,—за съвършеніѣж, мирнѣж тѣхнѣжъ любовь, за единомысліе, твърдѣж вѣрѣж, за непорочно жителство и чадородіе. Подирь ектеніѣж-тѣ священникъ-тѣ моли Бога за да благослови обручающа-тѣ ся лица, и слѣдъ това благославя съ прѣстены-тѣ женихъ-тѣ (сосѣж златный-тѣ) а невѣстѣ-тѣ (сосѣж сребренный-тѣ) съ троекратно произношеніе надъ всекѣй отъ обручающа-тѣ ся на слѣдуща-тѣ думы: „обручается рабъ Божій и.р. рабъ Божіей и.р. во имя Отца и Сына, и Святаго Духа, нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ. аминь“.

Воспріемникъ-тѣ, какъ порѣчителъ за согласіе-то на обрученны-тѣ, и какъ опытенъ вече въ сѣпрѣжескѣй-тѣ животъ, обрученны-тѣ тойчасъ прѣстене отъ священникъ-тѣ длженъ е да премѣни:—на женихъ-тѣ да даде сребренный-тѣ прѣстенъ,

металлъ-тѣ за прѣстены-тѣ показува на различно-то достоинство на мжѣж-тѣ и женѣж-тѣ т. е. чи жена-та зависи отъ мжѣж-тѣ и е по долу отъ него относительно на права-та.

(*) Авсички-тѣ ли ся молжтъ за обручающа-тѣ ся? не часто ли ся принуждава человекъ да замѣчава, чи лица, быле родины на женихъ-тѣ и невѣстѣ-тѣ, и други познаницы приканены въ църквѣ, а отъ тука и въ домъ-тѣ на радость и пиръ, во всечко-то время на обрученіе-то и вѣчаніе-то празднословятъ, подемѣхнувжтъся; невѣжливо стожтъ на кждѣ иконостасъ-тѣ и совсемъ забравжтъ чи они ся нахожджтъ въ домъ на молитвѣж и за да ся помолжтъ за свои-тѣ си, а не какъ въ нѣкой пиръ, гдѣ може да сѣж умѣстны разшѣркованія, смѣхъ, смѣшливо лице и цвѣты на устроумія. Друже! Како вшелъ еси сѣмо, не имъй одежды брачныя? не е за говоренъе лече за неприличіе-то на любопытны-тѣ гледиши при вѣчанье-то. Никой пхтъ, ми ся чини, при священнодѣйствіе православный-тѣ народъ не стои тѣж не благоговѣино, како при вѣчанье-то, и, что е прискорбно-то, чи не ся вразумява онъ сосѣж никаквы увѣщанія на священнослужителя-тѣ.